

[CatCristEstiu]

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI

NÚM. 9

Guspies d'espiritualitat

Família i amics: quin tresor!



Carol Garcia
i Murillo



És ben cert que la malaltia no és només de qui la pateix, ja que també repercuteix i, potser molt més del que ens podem arribar a imaginar, en els qui conviuen amb la persona afectada. En el meu cas, em refereixo a tots els que m'envolten i m'acompanyen en el meu dia a dia des de fa uns quants anys.

Admiro la manera com la mare i l'Imma principalment, però també la resta de germans i nebots, s'han adaptat a la situació que em toca viure i a tot el que això comporta. A banda de les obres per condicionar la nostra vivenda i facilitar-me l'accés a la majoria d'espais, també han hagut de modificar molts dels seus plans i activitats a causa dels meus freqüents ingressos hospitalaris i de la meua debilitat. Tot això significa haver d'adaptar la seva situació i la seva vida personal a les meves necessitats. Que fàcil sona en escriure-ho... però en el dia a dia no n'és tant!

Pel que fa a la meua família, reconec que és una gran sort que sempre ens hagi caracteritzat un sentit de l'humor envejable que ens ha ajudat a viure aquesta realitat d'una manera, si més no, simpàtica i optimista, sense lamentacions ni dramatismes. Tanmateix, tocant de peus a terra, sóc molt conscient, i per descomptat ells també, de la gravetat de la meua discapacitat i del meu estat tan delicat.

Ha estat dur per a una dona jove acceptar el mal-estar físic, la baixa mèdica consegüent i tantes dilatades hospitalitzacions. En definitiva, sovint m'és molt difícil assumir la meua situació i admetre tantes sotragades en el ritme de vida. Ens ha canviat tant a tots! Però, a pesar de la seva duresa, intento que les meves mancances físiques no em descoratgin a fi d'afrontar el present i el futur amb serenitat. Ara bé, no ho puc aconseguir tota sola: són aquells que tinc a prop els que fan que no perdi l'esperança de continuar endavant sense neguits i amb la mateixa il·lusió que m'ha acompanyat fins ara.

Afortunadament, i malgrat les incomoditats i restriccions inevitables, la meua situació no ha afectat en absolut les meves relacions socials. Els amics de la infància, els dels temps "joves", els d'estudis, els que ens trobàvem a les festes universitàries, els de feina, els que deixava a l'Àfrica... TOTS segueixen de molt a prop cada minut que lluito per avançar sense por. I em resultaria impossible continuar el meu camí sense la seva presència. Són al meu costat i m'esforço a mantenir contacte amb companys i amistats, tot i tenir en compte la distància, només física, que ens separa.

Des de la meua cadira, des del llit, és evident que no puc deixar-me anar sobre la neu a gran velocitat,

com ho feia abans; que no puc sortir a ballar ni a fer excursions amb bicicleta; ni puc dedicar-me al món de l'audiologia, que tant enyoro; ni tampoc puc saltar al ritme del tam-tam, ni tantes altres coses... Però cada cop que imagino o veig algú gaudint de qualsevol d'aquestes activitats, sento que d'alguna manera jo també hi participo. Si tanco els ulls em puc sentir com una trapezista que fa tombarelles a l'aire, que vola, que toca el cel amb la punta dels seus dits, que sent el vent a la cara i que no té por de caure perquè té una gran xarxa a sota que la protegeix i la pot recollir si cau. La meua família i els meus amics són la meua xarxa, els que em donen seguretat i empenta i els que em recullen quan caic i no em deixen fer-me mal. El seu afecte, les seves paraules, el seu suport, la seva companyia són els nusos de la meua xarxa invisible. Són el meu tresor.

Dono gràcies a Déu per tots els anys passats, per totes les experiències viscudes, per haver pogut viure en primera persona el risc, la velocitat, l'esport, la dansa, el món laboral. Dono gràcies pel meu cos, per la meua salut, per la meua fortalesa que em van permetre disposar la meua vida a la seva voluntat. I ara, encara més, dono gràcies a Déu per la meua xarxa, pel meu tresor, que cada dia que passa adquireix més solidesa i és més valuós.